

Nečekaná naděje

Dům plný života

Marie Adams

Carola dnes měla v porodním domě na starosti administrativu. Žádosti na zdravotní pojišťovnu. Objednávání zdravotnického materiálu. Potřebovaly pleny, podložky na postel, jednorázové rukavice, které si teď při vyšetřeních navlékaly mnohem častěji, aby se chránily před nemocemi. Neustále zvonil telefon, takže musela do diáře zapisovat nové termíny, ale některé zároveň rušit. Proč si nenajmou někoho, kdo by tuhle práci dělal za ně?

Telefon zazvonil znovu. Carola zvedla sluchátko.

„Dobrý den, tady Olaf Kokowski z deníku *EXPRESS*. Máte na mě chvíli?“

Ani ne. Vzpomněla si na ten sprostý článek v kolínském bulvárním listu, který se dal koupit na každém rohu za osmdesát feniků. Ještě dnes ráno byla v pokušení vložit mince do schránky, která se pak krátce otevřela, aby mohla noviny vytáhnout. Na titulní straně stálo: *Čarodějnice z Kolína nad Rýnem* a pod nimi fotografie Helly von Sinnenové a Alice Schwarzerové.

Předem však věděla, že by ji článek na titulní straně jen rozčílil, tak raději peníze ušetřila.

„Když to vezmete zkrátka...“

„Miluju energické ženy, které jdou rovnou k věci.“

„S čím vám mohu pomoci?“ Měla opravdu dost práce. Až příliš na to, aby bezúčelně tlachala s redaktorem.

„Potřebujeme zase nějaké ženské téma. Mohl bych se u vás zastavit?“

Teď už zařinčel i zvonek u dveří. Třeba to bylo slyšet i v telefonu. Poslední článek před pěti lety byl vlastně zdrcující kritika. Jediné plus spočívalo v tom, že nadpis nezněl *Čarodějnice z Cranachstrasse*. Na druhou stranu se jim i tak postaral o příliv zájemkyň. A to se jim hodilo. Zvonek u dveří zazvonil znovu, tentokrát mnohem vehementněji.

„Jestli chcete, přijďte příští týden.“ Sdělila mu, kdy bude v kanceláři, a zavěsila.

Přede dveřmi stála těhotná žena s nohama rozkročenýma, protože ji tlačilo svěšené břicho.

„Dobrý den, já jsem Erika a mám schůzku se Susanne Winterovou.“

Erika. Erika. Carola se vzápětí rozpomněla a neubránila se úsměvu. Návštěvnice vypadala tak spořádaně a počestně. Nikdy by ji nenapadlo, že si podá inzerát v městském časopisu *Prinz*, aby našla dárce spermatu.

„Vítám vás. Prosím, posaďte se v čekárně. Paní Winterová tu bude každou chvíli.“

Znovu zazvonil telefon. Tentokrát to byl Andreas.

„Carolo, máme doma něco proti nevolnosti?“

„Nevím. Fenyklový čaj? Slané tyčinky. Ve skříňce nad sporákem by měly ještě nějaké být. Je ti zle od žaludku?“

„Ne, ale Stefánii, proto taky dnes nešla do školy.“

Stefánii bylo špatně. Snad není těhotná?

„Má ještě nějaké další potíže? Je jí hodně špatně?“

„Nevím. Nemá horečku nebo něco takového, ale je celá pobledlá.“

Co když je Stefanie těhotná, ačkoli nechtěla mít žádný sex? Okamžitě si vybavila Detlefa Krona. Osobně ho rozčtvrtí. Vzápětí se však napomenula, aby vzala rozum do hrsti. Hormony potřebují určitý čas, aby začaly působit. Tak rychle se nikomu špatně neudělá.

„Pokusím se přijet domů dřív.“

„Hlavně se uklidni. Stefanie je dospělá a jenom si zkazila žaludek.“

Své podezření si zatím nechá pro sebe. Andreas si beztak myslí, že je přetážená.

Susanne byla ráda, že měla po celý den schůzky. Ženy si u ní takzvaně podávaly kliku. Celý den dokázala zůstat přátelská a soucitná, i když neustále myslela na Antonia. Když však u ní v pokoji seděla Erika, musela

se vzchopit. Nejrady by na ni zakřičela. „Proč mi svým příběhem vnucuješ tak hloupý nápad? Jak to, že máš odvalu do toho jít? Nebojíš se, že si všichni budou za zády tvého dítěte šuškat, když něco unikne ven? Co když se objeví nějaká nemoc, kvůli které bude nutné podvod odhalit?“

Její úkolem však nebylo soudit, ale nastávající matku provázet těhotenstvím a porodem a podporovat ji.

„Už se na naše dítě moc těším,“ rozzářila se Erika, která měla vlasy sepnuté čelenkou potaženou modrým sametem. Kostkovaná košile přes dřívové lacláče určitě patřila jejímu manželovi. Už nedokázala zapnout ani jeden knoflík.

„Ano, to věřím.“ Úsměv, který tahle slova doprovázel, byl utrápený. Když Susanne pracovala v nemocnici, ošetřovali na ženském oddělení i ženy, které potratily. Někdy je umístili na stejný pokoj jako ženy, které nedávno porodily. Stávalo se to jen tehdy, když nebyla jiná možnost, protože mnohé těžko snášely přítomnost novorozence. A ženy, které chtěly mít děti, se těžko vyrovnávaly s přítomností těhotných žen. To by se jí nikdy nemohlo stát. „Eriko, určitě to bude báječné. Vaše dítě se může jenom radovat, že se narodí vám.“

„Opravdu si to myslíš?“ Erika se očividně znovu snažila uklidnit.

„Ano, myslím to naprosto vážně.“

Susanne se na Eriku usmála. Je přece porodní asistentka. Nikdy v životě by nedovolila, aby ji nenaplněná touha přiměla chovat se nepřejícně k jiným ženám.

„Četla jsem v časopise *Eltern*, že mnoho párů prožívá velkou partnerskou krizi právě v prvním roce po porodu. Jak může jejich lásku narušit něco, po čem oba tolik touží?“

„Je pravda, že dítě je pro partnerský vztah výzva. Ale neplatí, že by bezdětní lidé měli lepší vztahy. I když na sebe mají více času.“

Susanne si vzpomněla na Antonia. Vyhybal se jí. A ona za ním běhala. S kávou a ovocným jogurtem. A po špičkách, aby mu ještě víc neublížila.

Carola jí poradila, aby prostě počkala. „On se s tím určitě vyrovná.“ Ella jí radila, aby se omluvila. „I když jsi mu neublížila úmyslně.“

Takhle to dál nepůjde. Pomalu v ní vůči Antoniovi narůstal nový pocit. A sice nepochopení.

Ella zkontrolovala krevní tlak těhotné ženě, která vypadala téměř jako dítě. Birgit Nideggenová měla na sobě černou košilku lemovanou krajkou a přes klín si přehodila svetr. Košilka jí sahala těsně nad pupík. Džíny v pase jednoduše nastavila gumičkou do vlasů a spínacím špendlíkem, aby měla místo na břicho.

„A je krevní tlak v pořádku?“

„Optimální hodnoty. Sto dvacet na osmdesát.“

Elle připadalo Birgitino levé nadloktí nezvykle holé. Chyběla tam charakteristická jizva, kterou lidem starším dvaceti let zanechávalo očkování proti neštovicím. Téměř všechny ženy měly ještě na kůži ten otisk, vždyť očkování proti neštovicím bylo povinné do roku 1976. Miliony lidí na černé neštovice, jak se této nemoci také říkalo, zemřely v době, kdy začala být koncem sedmdesátých let dvacátého století definitivně považována za vymýcenou. Místo toho se rychle šířilo jiné „razítko“, které Ella a její kolegyně stále častěji vídaly na porodním sále. Jednalo se o dobrovolně vytetovaný motiv nad kostrčí.

Birgit ho neměla, ale nosila jeden z těch černých filigránských náhrdelníků, které vypadaly, jako by jí ho někdo vytetoval na krk.

„Jsem docela rozčilená, protože neznám jedinou ženu, která by byla těhotná nebo měla dítě. A některé moje přítelkyně mě považují za blázna, že ho budu mít tak brzy.“

Birgit se na Ellu podívala velkýma laníma očima, zatímco jí po změření tlaku snímala manžetu.

„Důležité je přece jen to, co si o tom myslíš ty. A že nemáš vedle sebe nikoho s dítětem, má i své výhody.“

„Jaké?“

„Nemusíš se s nikým srovnávat. Matky si můžou navzájem způsobit i spoustu stresu.“

„Moje matka mě přivádí k šílenství. Domnívá se, že ohrožuju svou budoucnost. Vždyť jsem teprve začala studovat na univerzitě. A hned mi dala bez okolků najevo, že nemá čas na hlídání, protože když jsme s bratrem odešli z domova, konečně pracuje na plný úvazek.“

Ella si vzpomněla na svou matku, která by olízla všech deset, kdyby se mohla starat o vnoučata. Přesto bylo nezpochybnitelným právem nastávající babičky, aby se věnovala vlastním věcem.

„Se studiem to asi nebude tak jednoduché, ale určitě to není nemožné.“

„Na přípravném kurzu byly samé opravdu hodně staré matky a dívaly se na mě svrchu.“

Ella, které ještě nebylo třicet, se musela usmát.

„Není to jen o věku. Jestli chceš, můžu ti dát kontakt na dceru naší porodní asistentky Susanne. Také měla dceru ve dvaceti letech a přitom studovala.“

Když si Ella vzpomněla na Julii, napadlo ji, že ne každá matka se musí vzdát vlastního života. Julia pokračovala ve studiu, měla partnera, který také studoval, a nikdy nepůsobila vystresovaně. A po boku měla příslovečnou vesnici – podle afrického přísloví je k výchově dítěte třeba celá vesnice –, která její dceru Susy vychovávala. Ano, o Susy se staraly dokonce tři páry prarodičů. Možná právě v tom spočívalo tajemství, které bylo tak jednoduché a zároveň tak těžko dosažitelné. Jen málokdo měl kolem sebe tak širokou rodinu.

Carola se docela těšila domů. Nejenže se těšila, ale měla také nutkání postarat se o Stefanii. Přinést jí šálek čaje s medem a termofor, jak to dělávala, když byla dcera nemocná. Nic, co by nemohl zvládnout Andreas, ale přesto cítila potřebu pečovat o nejstarší dceru sama.

Také doufala, že se dozví, co za tím žaludečním katarem skutečně vězí.

Jakmile však vstoupila do domu, vyšel jí vstříc Andreas s takovým výrazem, jako by se během její nepřítomnosti stala katastrofa.

„Všechno v pořádku?“

„Ne, nic není v pořádku. Když jsem šel na nákup, potkal jsem před supermarketem *Stüssgen* Thomase. Se dvěma kamarády. Měl být přece ve škole.“

Opravdu to byl takový zločin, aby se kvůli tomu hned rozčilil? Copak každý někdy nešel za školu? Zvláště Andreas s oblibou vyprávěl, že se raději poflakoval po městě, než aby se potil na hodinách tělocviku.

„Je to puberták. To se někdy stává.“

„Fakt, jo? Já jen říkám, aby to nedopadlo jako ve filmu *Rolltreppe abwärts!*“

Copak se zrovna nedávno v dojemně shodě nerozčilili nad textem na knižní obálce? *Jochenova máma se po rozvodu vrací do práce. Její nový přítel jí nechává příliš málo času na třináctiletého chlapce. Jochen se v touze po lásce a uznání zaplete do kriminálních deliktů a skončí v polepšovně. Podaří se mu vzhopit a začít nový život?*

Stefanie i Thomas povinně četli tuhle knihu z roku 1970 v hodinách němčiny, jako by neexistovala žádná jiná školní četba, která by držela krok s moderní dobou.

„A to platí i pro Maike! Je teprve v páté třídě a už má problémy. Volala její paní učitelka a říkala, že zase nevypracovala domácí úkol. A že to je nejspíš neklamně znamení, že Maike je stále unavená a na špatné škole. Slíbila jsi, že se o to postaráš, ale od posledního telefonátu s paní učitelkou se nic nestalo!“

Carola by si nejraději zacpala uši. Rozhovor s učitelkou byl hrozný, jako by ve škole Maike dávno odepsali. Pověsila si bundu na přeplněný věšák. Opravdu musí uklidit letní oblečení.

„Pořád se chováš, jako by to byla moje vina.“

„Ono to tak asi je. Děti matek, které nejsou pořád pryč, nemají tolik problémů.“

Zatímco Andreas často trávil celé hodiny pilováním jediné věty, nyní vytahoval jedno obvinění za druhým. Nejlepší by bylo odejít. Alespoň jednou oběhnout celý blok.

„Co mi tím chceš říct?“

„Že je v podstatě absurdní, že se pořád staráš o jiné rodiny, ale vlastní zanedbáváš.“

„To myslíš vážně? Co bychom si počali, kdybych nepracovala? Z čeho bychom žili?“

Nevšíkala si jeho ublíženého výrazu. Tak to prostě bylo. Ona pracovala, zatímco on se staral o domácnost a děti a mezitím psal první knihu. A nevydělal ani feník.

„A víš co, Andreasi, kdybys bral moje starosti vážně, Stefanie by teď nebyla nemocná! Nejspíš to nějak souvisí s tím focením!“

„Ano, možná máš pravdu. Ale víš, proč se chce stát modelkou? Aby nemusela vést tak nudný život jako její rodiče.“

Carola se přidržela zábradlí. Kdyby se jí teď začala točit hlava, nedokázala by odejít a zabouchnout za sebou dveře. Co se to s nimi jenom děje? Nikdy nevěřila, že by jejich láska mohla ochabnout, ale teď už si tím nebyla jistá. Prásknout do bot nepřipadalo v úvahu. Místo aby vyšla na ulici, vyběhla nahoru, aby se poohlédla po Stefánii. Na chodbě na ni čekala Maike. Carole bylo jasné, že všechno vyslechla.

Susanne a Carola se procházely parkem Flora. Botanická zahrada se v říjnu téměř celá zbarvila do oranžových a červených odstínů. Bylo už takové chladno, že to už venku dlouho nevydržely a rozhodly se trochu zahřát v tropickém skleníku.

Na holém stromě seděli dva papoušci ara. Křičeli a cupitali po větvi doleva a doprava, i když mohli odletět. Možná měli přistřižená křídla. Nebo byli se svým místem spokojeni.

Ve skleníku ovanul obě návštěvnice zatuchlý, vlhký pach.

„Díky, že sis udělala čas, ale opravdu potřebuju jen tebe, abych se pořádně vyplakala.“

Carola přikývla a dotkla se trnů dvoumetrového kaktusu, jako by si potřebovala ověřit, jestli je skutečný.

„Jo, jasně.“

Vyznělo to trochu otráveně. Fňukala snad až přehnaně, že s Antoniem mluvili už jen o nejnutnějším? Že se tvářil, jako by bylo všechno v pořádku, ale pořád se jí s dalšími a dalšími výmluvami vyhybal? Tolik účtů za posledních pár let určitě nevyřídil.

„Carolo, co když tu krizi nepřekonáme? Co když se třeba dokonce rozejdeme?“

Přítelkyně nejprve váhala, jestli se má projít, ale zavrhla to, protože sama toho měla na bedrech víc než dost a taky se blížila polední pauza.

„Jestli tuhle krizi váš vztah nevydrží, tak to můžete rovnou nechat plavat. Proboha, on bude pár dní trucovat a pak se všechno vyřeší samo. Proč ho nenecháš chvíli ve štychu? Snad si znovu uvědomí, co v tobě má.“

Bylo na tom něco? Pokud něco chceš, udělej se vzácnou, říkávala vždycky její matka. Ale Susanne nesnášela jakékoli hrátky. Nechtělo se jí taktizovat, aby získala Antonia zpět.

„Já nevím.“

„Ale bez ohledu na to tohle tvůj problém nevyřeší. Chceš něco, co on nechce. Nebo alespoň ne tak moc jako ty.“

Procházely mezi keři aloe vera, které jim sahaly až k bokům, a palmou juka. Susanne cítila, že jí listy lechtají. Carole se ozvala v hlase netrpělivost, takže bylo jasné, že by se měly vrátit. Do skleníku vešli školáci s učitelkou ve vlněné čepici a kovových brýlích a udiveně se rozhlíželi.

„Susanne, proč tak moc toužíš po dalším dítěti?“

„To přesně nevím. Na jedné straně je to silné přání a pocit, že je tu někdo, kdo se k nám chce přidat. Na druhou stranu to chci tentokrát udělat mnohem lépe. Poprvé jsem jako matka úplně selhala.“

„Ale Susanne, ty jsi neselhala, jen jsi neměla na výběr. A i kdybys vychovávala dítě společně s Antoniem, také se najdou chvíle, kdy si kvůli tomu začneš zoufat.“

Nechaly žáky kolem sebe projít. Možná asistovaly při narození některého z nich. Susanne si uvědomila, že musí přestat mluvit pořád o tomhle jediném tématu a také na ně myslet.

„Víš co, Carolo, měly bychom na naše výročí pozvat všech pět set rodin, kterým jsme pomáhaly při porodu!“

Bylo by hezké, kdyby se znovu setkaly s tolika lidmi. Stále to jubileum odkládaly, i když páté výročí založení porodního domu byl opravdu důvod k oslavě.

„Já nemám vůbec chuť slavit.“

Susanne se pozorně podívala na přítelkyni. Carola měla stíny pod očima a opuchlou tvář. Blondaté vlasy se jí jako vždy leskly, ale celková zář se z ní vytratila. Nikdy nebyla typ Twiggy, ale teď už začínala vypadat, jako by módu hledala jen u Uly Popkenové.

„Chceš mi něco říct?“

Susanne se zastyděla, že celou dobu kolem sebe šíří smutek a neuvědomuje si, jak se cítí Carola. Ta teď ztěžka dosedla na pařež obklopený sukulenty.

„Vůbec nevím, kde mám začít. Nejraději bych usnula hlubokým spánkem a probudila se, až se všechny mé problémy vyřeší. Jsem prostě unavená.“

Susanne se posadila na zem vedle ní. Tmavohnědé dřevěné hobliny byly naštěstí dostatečně hřejivé.

„Tak začni tím, co je nejhorší.“

Zahradník, který zatarasil cestu mezi keře kolečkem, k nim přistoupil a oslovil je. „Milé dámy, je zakázáno pohybovat se mimo vyznačené cesty. A taky sedět mezi záhony.“

Ihned se postavily a ani nediskutovaly o tom, nakolik je tento zákaz smysluplný. Carola si povzddechla: „Sama to vidíš, Susanne, ani pět minut si nemůžu odpočinout.“

Přímo před Susanninýma očima se Carola zakymácela, zakopla a zachytila se kaktusu. Usedavě plakala ještě venku přede dveřmi, když jí Susanne vytahovala z ruky jeden osten za druhým.

„Jsi si jistá, že jsi v pořádku? Teď to vypadalo jako závrať.“

„Jsem si naprosto jistá. Vstala jsem moc rychle – a pak to dusno uvnitř.“

„Nech se vyšetřit. Vypadáš nemocně.“

Susanne vytáhla poslední osten. Papoušci ara se zahnutými zobáky naklonili hlavy, jako by chtěli ženy podepřít.

„Susanne, myslíš, že mám nádor na mozku?“

„Jak jsi na něco takového přišla?“

„Ta závrať. Všechno zapomínám. A pozoruju na sobě změny, na své osobnosti. A už nejsem tak milá jako dřív.“

„Na mě ano. A možná jsi byla na ostatní až příliš laskavá. Kdopak jsou ti ostatní? Doufám, že ne tím porodního domu?“

„Ale kdepak, kdybych vás neměla, už dávno bych zešílela.“

Přeložil Rudolf Řežábek